

HARLEQUIN®

Kingitused

012
VEEBRUAR

EKSTRA

KELLY HUNTER

AINULT ÜKS SAMM
VIHKAMISEST
ARMASTUSENI

Kelly Hunter
The Man She Loves to Hate
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Kelly Hunter
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02236212
ISBN 978-9949-25-173-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

„Tõde on harva puhas ja mitte kunagi lihtne.“

„Kui tähtis on olla tõsine“, OSCAR WILDE

PROLOOG

„Hannah, oota!“ Jolie Tanner lipsas oma maja õuest välja ning jooksupärga sõbrale järele rutates lajatas traatvärava selja taga kinni. Tavaliselt Hannah hõikas, kui nende majast möödus, või ootas Jolie teda trepil. See ei olnud lollikindel plaan, kuid nad olid juba lasteaiast saadik koos kooli läinud, juhul kui kumbki neist haige polnud, seetõttu oli neil see harjumus kindlalt sisse juurdunud. „Han!“

Ent Hannah ei aeglustanud sammu ega pööranud ringi. Hannah kõndis edasi.

Täna saatis Cole Hannah't ja see iseenesest oli ebarahulik. Cole oli Hannah' suur vend. Suur – see tähendas seitsmeteistkümnepäevane ja pikk ja tugev ja kesk-kooli lõpuklassi õpilane. Suur – see tähendas nägus ja populaarne ja absoluutselt kõiges parimatest parim.

Cole'il olid sassis mustad juuksed, tõmmu jume ja rohe-*robeline* pikkadest tumedatest ripsmetest ääristatud silmad. Cole jättis kaugele seljataha kõik teismeliste tütarlaste Hollywoodi südametemurdjad. Isegi vampiirid.

Hannah jumaldas oma venda. Jolie jumaldas teda samuti, kuigi viimasel ajal oli Jolie jumaldamisele lisanud tunne, mida ta ei suutnud kirjeldada. Ta oli poisi juuresolekul muutunud kidakeelseks. Ta ei teadnud, kuhu vaadata või mida teha. Hannah oli seda tähele

pannud. Hannah oli hakanud Joliet narritama selle pärast, kuidas ta Cole'ile reageeris.

Kas *see* ongi põhjus, miks Hannah ei pööra ringi?

Sest Jolie *teadis*, et Cole on tema jaoks liiga vana, üleüldse liig tema jaoks ja et poiss ei vaata teda kunagi *sellise* pilguga. See on lihtsalt üks faas, mida ta praegu läbi elab. Niimoodi oli ema vastanud, kui Jolie mainis – mokaotsast –, et ta tunneb end Cole'i juuresolekul kohmakalt. Rachel Tanner oli naeratanud oma põgusat naeratust ja öelnud, et Jolie kasvab sellest aja jooksul välja.

Jolie kiindumuse pärast Cole Reesi pole vaja muretseda. See on lihtsalt üks *eluetapp*.

„Hannah, oota.“ Heitnud koti kindlamalt üle öla, hakkas Jolie jooksma, et teistele järele jõuda.

„Kõnni edasi,“ lausus Cole.

„Aga mida ma ütlen?“ küsis Hannah löödud pilgu ja haleda ilmega. „Cole, ta on mu parim sõber. Mida ma ütlen?“

„Mitte midagi.“

„Mis sa arvad, kas ta teab?“

„Kust *mina* võin seda teada?“ Cole Rees ei teadnud enam midagi. Ta oli arvanud, et vanemate abielu on kindel. Mitte suurepärane, aga kindel. Ta oli jumaldas arvanud, et isa kõnnib vee peal. Tegelikkus oli olnud šokk. Isal oli armulugu, mis oli nüüdseks kestnud juba üle aasta. Armulugu Jolie Tanneri emaga. Eile õhtul oli ta seda suure tüli käigus tunnistanud. Isa tahtis

lahutust. Cole ja Hannah olid olnud ülakorrusel, ent nad olid kõike pealt kuulnud. Süüdistusi, ülestunnistust ja siis pisaraid.

Nii palju pisaraid.

Jolie hõikas uuesti ja Cole kõndis edasi. Väike Jolie T. võis küll olla veel lapsuke, aga oli juba kaunitar. Juuksed kui tuleleegid ja suured hallid silmad, mis nägid kõike. Jolie ema oli üks kaunimaid naisi, keda Cole oli kunagi näinud. Joliest saab samasugune. Andke ainult aega.

Ja siis oli Jolie teerajal nende kõrval, hallid silmad säramas ja punane hobusesaba hüplemas. „Hannah, kas sa tegid kodutöö kontrolltööks ära?“

Hannah ei öelnud midagi. Ta saatis vennale veel ühe paluva pilgu ja Cole soovis, et ta oleks ükskõik kus, aga mitte seal.

Jolie oli nende kodus juba pisikesest peast sissevälja käinud. Ta ei olnud pereliige, kuid ta oli osa Cole'i elust – osa, mida Cole oli pidanud endastmõistetavaks ja millega ta oli harjunud. Hannah' sõber. Omapärane. Naljakas. Alailma kritseldamas midagi oma väikesesse märkmikku, mida ta ei näidanud mitte kellelegi. Cole oli kord Hannah' käest küsinud, mis seal on. Pildid, oli Hannah vastanud, ja siis ta oli pidanud küsima ilmselge küsimuse. Missugused pildid?

Igasugused, oli Hannah' vastus. Loomadest, inimestest, värvidest. Jolie joonistas kõike.

Cole'ile oli see mõte tundunud imelikult kütkestav.

„Han,“ sosistas Jolie uuesti, tuues Cole'i tigidalt kulmu kortsutades tagasi olevikku „Kas sa tegid kodutöö ära?“

Hannah raputas eitavalt pead ja langetas siis pea ning kõndis edasi. Reeside peres ei tehtud eile õhtul koolitööd.

Cole heitis pilgu Jolie poole ja nägi tüdruku silmis hämmeldunud haavumist. Süngelt langetas ta pea ja kõndis edasi. Kiiresti. Vaikides. Üritades teeselda, et see pisike Jolie Tanner ei tõtanud nende kõrval, püüdes sammu pidada ja mõeldes, mis oli lahti.

Sel moel kõndisid nad kolmekesi kooli poole.

Cole vihkas iga sammu.

Midagi oli halvasti. Kohutavalt halvasti. Hannah ei rääkinud temaga. Cole eiras teda. Koolimajja jõudes oli Cole kadunud. Jolie lootis, et kui Cole ära läheb, siis Hannah hakkab temaga rääkima.

Aga Hannah isegi ei vaadanud ta poole.

„Hannah, mis on?“ küsis Jolie. „Ütle midagi.“

„Ma ei saa enam su sõber olla,“ sõnas Hannah lämbunud häälega ja Jolie vaatas teda tähelepanelikumalt. Hannah nuttis.

„Mida?“ Jolie süda hakkas taguma kolmekordse kiirusega. „Hannah, mida sa räägid?“

Kuid siis oli Hannah klassi pagunud ja vaheajal ei rääkinud ka Sarah enam Joliega.

Lõunaajaks ei rääkinud temaga ükski tüdruk, kellega Jolie ja Hannah tavaliselt koos olid, ja Jolie oli en-

dast väljas. Ta läks Cole'i otsima ja leidis lõpuks poisi üksinda raamatukogust väljumas. Cole nägi teda. Ta püüdis tüdrukust mööduda temast välja tegemata.

„Cole,“ sõnas Jolie, kiirustades, et sammu pidada. „Cole, Hannah'ga on midagi lahti. Ta ei räägi minuga. Ta nutab. Cole, ta on täiesti endast väljas. Mis lahti on?“ Jolie pani käe poisi käsivarrele, et teda tagasi hoida, kuid poiss kiskus end jõuga vabaks. „Palun... ma... ma tahan ainult teada, mis on pahasti?“

„Küsi seda oma emalt,“ vastas poiss ja ta hääl kõlas karmilt ning kaitsvalt. „Ja ära *puuduta* mind.“

Jolie lahvatas tulipunaseks ja pani patustanud käe selja taha. „Ma ei puuduta. Anna andeks. Ma ei tahtnud.“ Ja kui poiss heitis talle oma rohelistest silmadest vihase pilgu, sõnas paluvalt: „Cole, palun. Ma ainult... Hannah vihkab mind ja ma ei tea miks. Hannah ja Sarah ja nüüd ka Evie ning Bree. Keegi isegi ei *räägi* minuga.“

„Miks ma peaksin hoolima?“ sõnas Cole viimaks. „Miks ma peaksin sinust ja su probleemidest *karvavõrdki* hoolima? Hoi a end Hannah'st eemale ja ära tule mulle ligi.“

„Aga miks?“ sosistas Jolie, pannes vastu tungivale soovile põgeneda. „Cole, ma ei tea, mis on juhtunud. Cole, palun.“ Ta ei teadnud, kuidas oma küsimust teisi sõnastada. „Mida ma olen *valesti* teinud?“

ESIMENE PEATÜKK

Kümme aastat hiljem

Raskustest rääkides võinuks Jolie Tanner sama hästi ka tassida surnukeha. Kuna midagi polnud parata, siis ta tiris ja tõmbas, kuni sai kasti viimaks rihmadega lumesaanile kinnitada. Mis sellest, et pappkastid polnud mõeldud taluma sellist kohtlemist. Sellel kastil polnud lihtsalt valikut.

Aeg minna. Ammu oleks pidanud minema, kuid Jolie pöördus tagasi majakesse, püüdes kummitaldadega suusasaabastes jäistel trepiastmetel mitte libiseda, kui ta ukse kinni tõmbas ning lukku pani. Majakeses oli kõik nii, nagu pidi olema. Puhas, korras ja täiesti isikupäratu. Ülesanne täidetud.

Roninud lumesaani juhiistmele, suundus Jolie järgmisena suusatõstuki juurde ja tassis kasti sõiduvalmis tõstukisse ning krimpsutas nägu, kui kast ta pingutuste tulemusena veel kord vatti sai. Sealt läks Jolie suusamäe kontrolltorni juurde ning parkis sõiduki sellele määratud kohta ukse kõrval.

Lumesaani varustus kuulus Hare'ile. Nagu ka paks jope, mille Jolie enne mäгимajja minekut oli Hare'i pealekäimisel selga pannud. Raadiotelefon ta taskus oli samuti Hare'i oma. See oligi paar minutit tagasi ragisedes elustunud, kui Hare suusamäe juhataja ametikohust täi-

tes käskis tal kiirustada, sest ilm läheb üha halvemaks ja viimane tõstuk mäest alla pidi lahkuma juba viis minutit tagasi ja Jolie olgu tõstukis.

Kui iga asi oli omal kohal, päästis Jolie lumesaani lahti ja pani luku taha. *Iga asi omale kohale* – seda tillukest fraasi korrutas Hare kõigile, kes mäel töötasid. Iga asi tuleb panna sinna, kus on nende koht, või sa kaod Silverlake'i mäelt nagu tuul ja lähed selle asemel alla Queenstowni baaridesse ja restoranidesse ja suusakeskustesse.

„Kas said tehtud?“ pomises Hare, kui Jolie lipsas kontrollruumi ja sulges enda järel ukse.

„Sain tehtud.“ Jolie pani lumesaani võtmed ukse kõrvale võtmenagisse ja raadiotelefoni koos akuga letile. Ta võttis taskust majakese võtmed ja ulatas need Hare'ile. Nendel ei olnud Jolie teada võtmenagis oma kohta. „Ema ütles, et ma need ka sulle annaksin.“

Kui Hare hõõrus teise käega oma käsivart võtmeid vastu võtmata, pani Jolie need letile. Kui päris aus olla, siis ei tahtnud ta neid enam kunagi näha. Ta ei saanud Hare'i süüdistada, et mees sedasama mõtles.

„Minule pole see kunagi meeldinud, see nende elukorraldus,“ pomises Hare.

„Jah, noh, sa ei ole just vähemuses.“ Tõde tõe vastu ja ainult Hare'le. Kõik teised said trotsliku ja vaenuliku vaikuse osaliseks – see oli kaitsemehhanism, mis kuulus Jolie teismeikka. „Aga nüüd on sellega lõpp.“

Surm teeb kõigele lõpu.